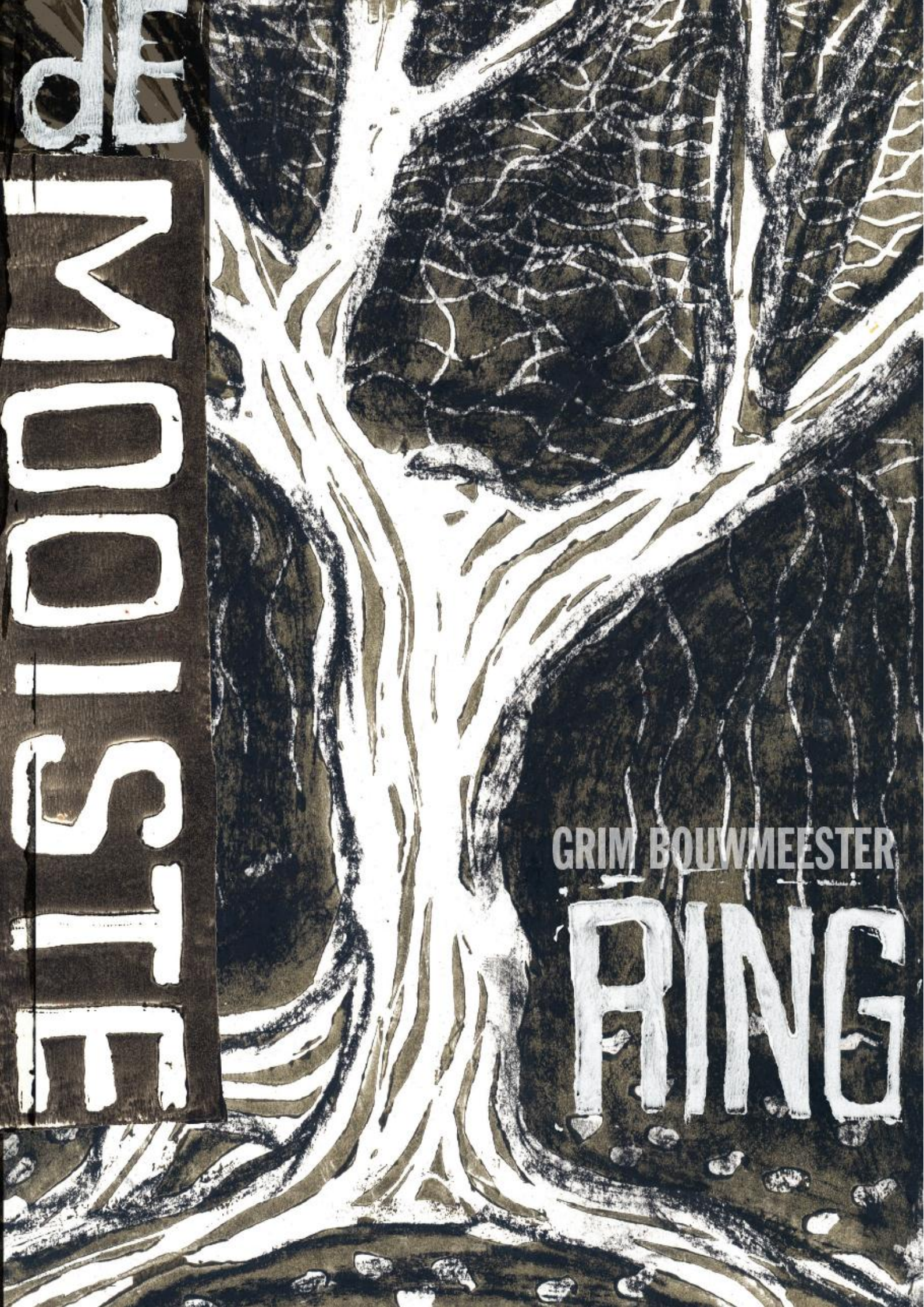

de
MOOISTE

GRIM BOUWMEESTER

RING

De mooiste ring

‘Het spijt me,’ sprak de oude houthakker, ‘maar dit jaar ben jij aan de beurt.’

De oude eik telde zijn ringen. Op één na vijfhonderd stuks. Treurig staarde hij naar de man met de bijl.

‘Je bent de oudste en de grootste boom in het bos,’ sprak deze, ‘ik kan je niet laten staan.’

Vanonder zijn borstelige wenkbrauwen staarde hij omhoog. Opeens doorbrak een glimlach zijn doorgroefde gelaat.

‘Vooruit, ik gun je een extra jaar.’

Een trilling doorvoer de oude eik.

Die zomer genoot hij van de zon, van het licht, van alle leven om hem heen, zoals nog maar zelden een boom hiervan heeft genoten. Met zijn takken probeerde hij de zon te raken, die brenger van licht en vreugde. De oude boom leefde!

Die herfst doorstond hij trots en fier de felste stormen, terwijl de woeste wind zijn machtige takken deed buigen en kraken. Terwijl hem al zijn roestbruine bladeren werden ontnomen, stond hij rechter dan alle andere bomen in het bos. Leven!

Die winter staarde hij ademloos om zich heen, terwijl zijn familie sliep. De witte sneeuw, de glinsterende rijp, het spel van koud zonlicht met kristallen. Leven!

En die lente genoot hij van zijn nieuwe bladerdak. Hij koesterde de vogels die nesten bouwden en hij droeg de jonge, kwetterende kuikens tot hoog in de lucht, terwijl het frisse water tussen zijn wortels lekkerder smaakte dan ooit tevoren. Al dat leven.

‘Daar ben ik weer,’ sprak de oude houthakker, terwijl hij zijn knoestige gezicht tegen de eeuwenoude schors duwde. ‘Het zit erop.’

De oude eik treurde, maar voelde zich gelukkig over het laatste jaar dat hem was gegeven. Zijn mooiste ring.

‘Tot ziens, broeder,’ fluisterde de houthakker, terwijl hij de bijl op de grond gooide en wegliep. ‘Geniet van het leven.’